

JORDI PIZARRO

SARA ROMINA ORTIZ

“No m’imagino sense atenció mèdica”

JOAN SERRA

Comparteix amb cinc persones més un pis modest al barri de Sant Andreu, paga el menjar i el lloguer amb l’ajuda de Càritas Diocesana de Barcelona, fa temps que s’ha quedat sense feina i ha iniciat un tractament per combatre la tuberculosi. És la realitat a la qual s’enfronta Sara Romina Ortiz, una jove de 21 anys natural del sud del Paraguai, que va arribar sola a Barcelona el 2009. Tres anys després continua sense haver regularitzat la seva situació, amb el maldecap afegit d’una malaltia que l’obligarà a medicar-se fins a finals d’any. “No m’imagino sense atenció mèdica. A banda de la meva salut, puc contagiar altra gent”, explica Ortiz, que a principis de juny va ingressar a l’Hospital de la Vall d’Hebron i fins a aquest 2 d’agost no va poder tornar a casa seva.

Sense familiars pròxims a Barcelona, l’etapa hospitalària ha estat una llosa per a aquesta paraguaiana, que va deixar cinc germans al país d’origen amb l’al·licient de progressar. Però les feines cuidant gent gran i netejant cases, que li aportaven uns ingressos raquívics, fa mesos que no han tornat a aparèixer. Per això, quan va saber que el govern espanyol plantejava fer pagar als immigrants sense papers una quota anual per rebre atenció mèdica –Catalunya ha avançat que continuarà atenent tothom almenys a l’atenció primària–, va preocupar-se encara més per la seva situació. “Segons el que passi, no podré pagar, perquè primer he d’afrontar les despeses del menjar i el pis”, afirma.

El perill de la desatenció

Un cop superada la fase més agressiva de la tuberculosi, Ortiz ha iniciat la rutina de medicar-se. Ha de prendre 15 pastilles diàries, uns fàrmacs que rep de mans dels professi-

onals del Servei d’Epidemiologia de l’Agència de Salut Pública de Barcelona, que controlen el tractament, com amb tants altres pacients. Ortiz se sent ben atesa, però no voldria haver de tastar la desatenció per falta de recursos econòmics. “Els metges ja m’han dit que el tractament s’allargarà sis mesos més i no m’agradaria patir per si puc pagar en el cas que hi hagi canvis a la sanitat”, explica. Amb dolors crònics a la zona lumbar que s’afegeixen al malestar pels efectes de la tuberculosi –no para de tossir–, Ortiz ho té complicat per trobar feina. Estar en situació irregular tampoc hi ajuda. “M’havia plantejat l’opció de tornar al meu país”, comenta. De fet, es va acollir al programa de retorn voluntari, una decisió que no es va concretar. És conscient que, sense ingressos, serà difícil mantenir viu el somni que la va portar a prendre la decisió d’emigrar del Paraguai. “La gent amb qui comparteixo pis està en la mateixa situació”, admet. —

PERE TORDERA

ANA LÓPEZ

“Si continuo malament de salut, hauré d’anar-me’n”

J.S.

Fa cinc mesos que es troba malament, un temps que ha viscut com una eternitat. La diarrea, el dolor estomacal, les dificultats per ingerir aliments i el mal als ossos –que han acabat debilitant-la– van tenir explicació quan a l’Hospital de la Vall d’Hebron li van diagnosticar una hèrnia de hiatus. Ana López, de 32 anys i natural d’Hondures, resideix a Catalunya des del març del 2011, però les coses no li han anat del tot bé d’ençà que va arribar. Forma part del col·lectiu de sensepapers, ja no té feina –tot i que havia treballat netejant una finca a Cadaqués i cuidant una dona gran– i la possibilitat de treballar en plena crisi ha quedat truncada pels problemes de salut. “Havia demanat el retorn voluntari, però el metge em va dir que no marxés”, explica López.

Els dubtes sobre el tipus d’atenció mèdica que rebran els sensepapers a partir del setembre han generat encara més inquietud en

aquesta hondurenya. “Si continuo malament de salut, hauré d’anar-me’n. Sense feina, sense recursos, com podré pagar l’atenció mèdica?”, es pregunta, conscient que a Catalunya la decisió de l’Estat ha topat amb l’oposició del Govern.

Amb una filla de vuit anys que viu a Hondures i de la qual té cura l’àvia, López es qüestiona quin sentit té continuar a Barcelona si no aconseguix un sou. De moment, resisteix gràcies a l’ajuda de Càritas Diocesana. Comparteix un pis amb tres persones més a la ciutat. “No veig la manera de poder regularitzar la meva situació. Això no era el que em vaig imaginar. Vaig venir aquí a millorar la meva vida i m’he trobat una altra realitat”, reflexiona. “Expulsar els sensepapers de la sanitat només agreujarà una situació de patiment, i ja sabem que prevenir és més barat que curar. La pobresa i la salut van lligades. La salut mental i física és un factor clau a l’hora d’evitar l’exclusió severa”, sentència Mercè Darnell, coordinadora de programes i serveis de Càritas Diocesana de Barcelona. —

PUBLICITAT A L'ara

Horari comercial: podeu telefonar de 9 h a 19 h al 93 202 95 95
 Fora d’aquest horari i els caps de setmana, envieu un correu electrònic a: paper@ara.cat

Avui fa 15 anys que va morir

Pere Trilla i Vinardell
 (Mataró, 26/12/1926-12/08/1997)

Va ser un home bo, que va estimar apassionadament la família i els amics; la natura, la cultura, la seva ciutat i el seu país.

El recordarem a la missa de 2/4 de 12 del matí a la església parroquial de Sant Andreu de Llavaneres.

Mataró, 12 d’agost del 2012